

מסכת מכשירין

פרק ד

א. השוחה לשמות, המים העולים בפיו ובשפמו, בכי יתן. בחטמו
ובראשו ובזקנו, אינו בכי יתן. הממלא בחבית, המים העולים
אחריה, ובחבל שהוא מכנן על צוארה, ובחבל שהוא לצרפה, הרי
זה בכי יתן. כמה הוא צרפה. רבי שמעון בן אלעזר אומר, טפח.
נתנה תחת הצנור, אינו בכי יתן:

ב. מי שיירדו עליו גשמים, אפלו אב הטמאה, אינו בכי יתן. ואם
נער, בכי יתן. עמד תחת הצנור להקיר או לדוח, בטמא, טמאין.
ובטהור, בכי יתן:

ג. הכופה קערה על הכתל בשביל שתודח, הרי זה בכי יתן. אם
בשביל שלא ילקה הכתל, אינו בכי יתן:

ד. חבית שירד הדלף לתוכה, בית שמאי אומרים, ישבר. בית
הלל אומרים, יערה. ומוזים שהוא מושיט את ידו ונוטל פרות
מתוכה, והם טהורים:

ה. עֲרֵבָה שְׂרִיד הַדֶּלֶף לְתוֹכָהּ, הַנִּתְּזוֹן וְהַצָּפוֹן אֵינּוּ בְּכִי יָתֵן. נִטְלָה לְשִׁפְכָּהּ, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכִי יָתֵן. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵינּוּ בְּכִי יָתֵן. הַנִּיחָה שְׂרִיד הַדֶּלֶף לְתוֹכָהּ, הַנִּתְּזוֹן וְהַצָּפוֹן, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכִי יָתֵן. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵינּוּ בְּכִי יָתֵן. נִטְלָה לְשִׁפְכָּהּ, אֵלּוּ וְאֵלּוּ מוֹדִים שֶׁהֵן בְּכִי יָתֵן. הַמַּטְבִּיל אֶת הַכֵּלִים וְהַמַּכְבֵּס אֶת כְּסוּתוֹ בַּמַּעֲרָה, הַמִּים הָעוֹלִים בְּיָדָיו, בְּכִי יָתֵן. בְּרַגְלָיו, אֵינּוּ בְּכִי יָתֵן. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר, אִם אֵי אֶפְשָׁר לוֹ שְׂרִיד אֶלָּא אִם כֵּן נִטְנָפוּ רַגְלָיו, אַף הָעוֹלִין בְּרַגְלָיו בְּכִי יָתֵן:

ו. קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה תְּרֻמוֹסִין וְנִתְּנוּהָ לְתוֹךְ מִקְוֶה, מוֹשִׁיט יָדוֹ וְנוֹטֵל תְּרֻמוֹסִין מִתּוֹכָהּ, וְהֵם טְהוֹרִים. הָעֵלָם מִן הַמִּים, הַנוֹגְעִים בַּקָּפָה, טְמֵאִים, וְשָׁאֵר כָּל הַתְּרֻמוֹסִים, טְהוֹרִים. צָנוֹן שֶׁבַּמַּעֲרָה, נִדָּה מְדִיחָתוֹ וְהוּא טְהוֹר. הָעֵלָתוֹ כָּל שֶׁהוּא מִן הַמִּים, טְמֵא:

ז. פִּירוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ אֲמַת הַמִּים, פָּשַׁט מִי שֶׁהָיוּ יָדָיו טְמֵאוֹת וְנִטְּלוּ, יָדָיו טְהוֹרוֹת וְהַפִּירוֹת טְהוֹרִים. וְאִם חָשַׁב שִׁינִּידְחוּ יָדָיו, יָדָיו טְהוֹרוֹת וְהַפִּירוֹת בְּכִי יָתֵן:

ח. קִדְרָה שֶׁהִיא מְלֵאָה מִים וְנִתְּנוּהָ לְתוֹךְ הַמִּקְוֶה וּפָשַׁט אַב הַטְּמֵאָה אֶת יָדוֹ לְתוֹכָהּ, טְמֵאָה. מִנֵּעַ טְמֵאוֹת, טְהוֹרָה. וְשָׁאֵר כָּל הַמַּשְׁקִין, טְמֵאִין, שֶׁאֵין הַמִּים מְטַהְרִים אֶת שְׁאֵר הַמַּשְׁקִין:

ט. הממלא בקילון, עד שלשה ימים, טמאין. רבי עקיבא אומר,
אם נגבו, מיד טהורים. ואם לא נגבו, אפלו עד שלשים יום,
טמאים:

י. יעצים שנפלו עליהם משקין ויורדו עליהם גשמים, אם רבו,
טהורים. הוציאם שיורדו עליהם גשמים, אף על פי שרבו, טמאים.
בלעו משקים טמאים, אף על פי שהוציאם שיורדו עליהם גשמים,
טהורין. ולא יסיקם אלא בידים טהורות בלבד. רבי שמעון אומר,
אם היו לחין והסיקו, ורבו המשקין היוצאין מהן על המשקין
שבלעו, טהורים: